

Nebezpečná

Sky Waydersová

Drak uvnitř

Daniel Janů

NEBEZPEČNÁ SKY WAYDERSOVÁ

Drak uvnitř

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

NEBEZPEČNÁ SKY WAYDERSOVÁ

Drak uvnitř

Autor: Daniel Janů

Cover © Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-42-6 EPUB

978-80-88394-43-3 MOBI

978-80-88394-44-0 PDF

Obsah

Prolog

1. Poblíž Glasgow 2000
2. Edinburg 2001
3. Edinburgh
4. Blackfriars Street, o 20 minut později
5. Nottinghamská nemocnice, o týden později
6. Londýn, New Cross Gate, o 2 dny později
7. Manchester, Peter Street, druhý den dopoledne
8. Vlaková souprava na trase Londýn - Manchester
9. Londýn, Sterling Gardens, téhož večera
10. Sterling Gardens, druhý den ráno
11. Elstead, Jihozápadně od Londýna, 2001
12. Addlestone, Jihozápadně od Londýna, o dva dny později
13. Sídlo Scotland Yardu, Londýn, 10:05 druhý den
14. Sídlo Scotland Yardu, Londýn, 09:15 druhý den
15. Obchodní centrum AKAR, Londýn, o pět hodin později
16. Restaurace Elizabeth, přesně v poledne
17. Londýn, Wapping Rose Gardens, pozdě večer
18. Sídlo Scotland Yardu, Londýn, 09:15 den pátý
19. Opuštěný dock B3, Temže, 21.30h, den šestý
20. Westminsterská knihovna, den sedmý
21. Norwich, Angel Road, 18:30
22. Norwich, opuštěná budova na konci města, 11:30
23. Norwich, opuštěná budova na konci města, 13:09
24. Londýn, nemocnice, 15:23
25. Londýn, nemocnice, druhého dne v 13:23
26. Norwich, 17:07
27. Londýn, sídlo Scotland Yardu, 10:10

28. Londýn, nemocnice, druhého dne v 10:23

29. Scotland Yard, o čtyři hodiny později

30. Scotland Yard, o týden později

Epilog

Prolog

Sky Waydersová se procházela po ulici Cork Street 31, kolem galerie Alana Cristei. Kráčela a sledovala kolemjdoucí. Lidi, co spěchali z práce. Lidi, kteří postávali před výlohami a dívali se dovnitř. Když její kroky zastavil výstřel. V ten okamžik se ji podlomila kolena a sesunula se k zemi. Procházející mladík začal křičet a ukazovat na mladou ženu, která ležela na zemi a z úst jí vytékala krev...

Nějakou dobu trvalo, než zjistili, že Sky Waydersová to přežila...

1. Poblíž Glasgow 2000

Vzpomínka na Jima

„Určitě se ti zde bude líbit, Amber,“ pronesl Jim.

„Když myslíš,“ podotkla bez zájmu.

Jim své nadšení neskrýval. Zato Amber si představovala nedělní výlet zřejmě trochu jinak.

„V této vesnici se narodil můj bratranec Kirk. Rád bych ho pozdravil a...“

„...a pak hurá k Blane Water?“

„Ovšem,“ pousmál se.

„Neříkal jsi, že máš nějaké příbuzné v Blanefieldu?“

„Ne, neříkal.“

„A proč?“

„Můj bratranec je tak trochu černá ovce naší rodiny.“

„Jak to myslíš?“

„Byl ve vězení.“

„Jak dlouho?“

„Dlouho.“

„Co udělal?“

„Autonehoda. Řídil opilý.“

„Aha, chápu.“

„Hm.“

„A že zrovna s ním se chceš setkat?“

„Chci mu dát šanci.“

„Šanci?“

„Ano. Šanci. Tu, kterou od svých příbuzných nedostal.“

„Možná, že...“

„...že si jí nezaslouží?“ přerušil ji.

„Chtěla jsem říct, že se za něho stydím, proto co udělal.“

„Asi máš pravdu,“ pokynul jsem hlavou a sešlápl plyn.

Během deseti minut jsme přijeli do Blanefieldu.

„Tamhle za tím domem byla před léty taková malá hospůdka...“

„...ty jsi Kirkovi volal?“ zeptala se Amber.

„Ne. On volal mě,“ odpověděl Jim.

„Něco potřeboval?“

„Ano, ale neřekl co.“

„Jen aby v tom nebylo něco jiného,“ dodala Amber.

Jako by tušila, že se něco stane.

* * *

Hospůdka u O'Sherleyho přivítala příchozí cizince. A několik místních štamgastů se po nich ohlédlo jako na zjevení.

„Asi poznali, že nejsme místní,“ poznamenala Amber s jemným sarkasmem na jazyku.

„Asi,“ dodal Jim a vyrazil k prázdnému stolu poblíž baru.

„Vítejte!“ ozval se mladík za barem.

„Dám si asi panáka whisky,“ vyhrkla Amber.

„Amber!“ ohradil se Jim šeptem.

Skoro ji nepoznával. Kde se to v ní najednou vzalo?

„Bude se mi tu líbit,“ podotkla Amber a posadila se ke stolu.

„Ach, jo,“ vzdychl Jim a jen zakroutil hlavou.

Barman se otočil směrem k našemu stolu. „Co to bude?“

„Nějaké nealko, jsem řidič,“ pousmál se Jim.

Barman zakýval hlavou, a bylo na něm vidět, že mu je úplně jedno, kdo nebo co je. „A slečna?“

„Džus,“ odvětila Amber.

Barman kývl a šel pro skleničky.

„Víš, Amber...“ Jim chtěl něco říct, když se otevřely dveře.

Podíval se směrem ke dveřím. Byl to Kirk.

„Právě včas,“ pronesl Jim.

Amber se ani neotočila.

„Jsem tady,“ promluvil Jim na Kirka.

„To je fajn,“ odvětil, ale nezněl moc nadšeně. „Tvoje buchta?“ ukázal na Amber.

„To je on?“

Její opovržení zaznamenali i někteří místní.

„Hele, kdo to je?“ ohradil se Kirk.

„To je moje přítelkyně Amber,“ odvětil Jim.

„Vážně?“ udivil se Kirk.

„Jo, nejsem žádná místní buchta,“ odsekla Amber a podívala se na barmana, který právě přicházel s pitím.

„Díky,“ ozvala se a vzala mu svou sklenici s džusem skoro z ruky.

„A toho panáka?!“ podotkl barman s jemnou ironií na rtech.

„Okej, okej, asi jsme vykročili špatnou nohou. Jsem Kirk,“ otočil se směrem na Amber.

Barmanova poznámka vyšuměla.

„My? Tady žádné my není. Ty jsi frajer, co na to nemá a já nejsem žádná buchta,“ odsekla.

„Hele, už dost. Přece jsme sem nejeli, abychom se hádali,“ snažil se Jim uklidnit oba účastníky toho sporu. Bratrance Kirka a svou přítelkyni Amber, kterou zřejmě podcenil. Kdo by řekl, že má takovou vyřídilku.

„Dobře,“ zvedl Kirk ruce nad stůl. „Potřebuji tvou pomoc. Asi jsem na něco narazil a myslím, že jsem šlápl...“

„...do průseru?“ doplnil ho Jim.

„Jo, asi tak nějak.“

„O co jde?“

„Když jsem vylezl z lochu, potřeboval jsem někde bejt. Otec s máti mě k sobě nevzali a tak jsem požádal svého kamaráda ze školy Terryho Riwera. No, a tam jsem narazil na další dva týpky z nějakýho Glasgowskýho gangu. Hele, já jsem se s nimi nechtěl vůbec bavit, ale už bylo pozdě...“

„...Kirku, nikdy není pozdě. Mohl jsi říct, že nemáš zájem,“
přerušil ho Jim.

„Věř mi, že nebylo možné couvnout. Objevili se tam totiž nějací chlápci v kvádrech, asi tajní, nevím.“

„Do čeho ses namočil, Kirku?“

„Hele, kámo...“ řekl Kirk a rukama si otřel čelo.

Amber jen seděla a mlčky poslouchala rozhovor mezi Kirkem a Jimem.

„Co jste s tím kámošem udělali?“ zeptal se Jim.

„On přepadl na chodníku nějakého chlápka a vzal mu jeho kufřík.“

„A ti tajní?“

„Mám pocit, že je tam zavolali ti grázlové. Oni pak odešli a Terryho si pak podali.“

„A kdes byl ty?“

„Já byl zrovna v koupelně.“

„A dál?“

„Dál? Slyšel jsem nějaké rány a Terryho, jak zaúpěl. Pak dva výstřely. Normálně ho zastřelili, chápeš to? Utekl jsem oknem ven, asi o mě nevěděli,“ odvětil Kirk a znovu si otřel čelo.

„Jdi na policii,“ navrhl Jim.

„Jsi blázen? Musím zmizet nebo je po mně.“

„A co chceš ode mě?“

„Myslel jsem, že by mi tvůj táta pomohl na loď.“

„Zkusím se ho zeptat.“

„Mám strach, Jime. Víš, já...“

Už to nedořekl.

Otevřely se dveře a do nich vstoupili dva chlápci v černých pláštích. Jim se otočil směrem ke Kirkovi. Bylo to poslední, co viděl. Pak ho něčí ruka srazila k zemi. Bylo to načasované. Poté se ozvalo několik výstřelů. Když tělo Kirka dopadlo na zem, vše utichlo. Dveře se zavřely a chlápci v pláštích zmizeli. Jim otevřel oči. Ležel na zemi a na puse měl ruku Amber, která jen mrkla a nehnutě ležela vedle mrtvého Kirka...

Chvilku ticha přerušil ženský výkřik z druhé strany místnosti

„Vstávej, Jime,“ sykla Amber a využila zmatku.

„Co se to stalo?“ zeptal se Jim.

„Neptej se a pojď,“ vybídla ho a zatáhla za ruku.

„Kam jdeme?“

„Pryč, odsud.“

„Co se to děje?“

„Tvůj bratranec si zadělal na průser,“ odpověděla.

„Byli to stejní chlapi, co tě postřelili?“

„To nevím.“

„Já...“

„...už zmlkni. Ty chlapi přišli za Kirkem, ale nikde není napsáno, že se nevrátí,“ přerušila ho Amber.

„Kdo jsi, Amber? Nepoznávám tě?“ zeptal se Jim.

Amber neodpověděla. Strčila do něho a ukázala směrem ke dveřím vedle baru. Jim poslušně kývnul a vyrazil tím směrem. „Asi víš, co děláš,“ podotkl.

Jimův poslední pohled patřil Kirkovi, který ležel v kaluži krve a nejevil známky života...

2. Edinburg 2001

Co se to děje? Jako bych měla pocit, že mi praskne hlava. Kde je tu záchod?

Zvedla jsem se a zamířila do dveří, které vedly do úzké chodbičky. Začala se mi točit hlava a měla jsem pocit na zvracení. Rozrazil jsem dveře a opřela se o záchodovou mísu. Klesla jsem na kolena a doufala, že to odezní. Hluboce jsem vydechovala. Pevně se držela plastového prkénka a byla připravená do útrob porcelánové mísy vyprázdnit obsah svého žaludku. Nic. Bolest hlavy i nutkání zvracet odeznělo. Jen v hlavě mi zůstala bolest připomínající cosi deroucí se ven...

...procházela jsem po ulici Cork Street 31, kolem galerie Alana Cristei. Kráčela jsem a sledovala kolemjdoucí. Lidi, co spěchali z práce. Lidi, kteří postávali před výlohami a dívali se dovnitř. Když mé kroky zastavil výstřel. V ten okamžik se mi podlomila kolena a sesunula jsem se k zemi.

Poslední, co jsem vnímala, bylo, jak nějaký mladík začal křičet a ukazoval na mě. Ležela jsem na studené zemi a z úst mi vytékala krev...

Když jsem procitla, seděla jsem na zemi vedle mísy. Byla jsem zpět. Kolem mě to podivně hučelo, jako by... byla to klimatizace. Jak dlouho jsem tu seděla? Prolétlo mi hlavou. Zvedla jsem se a šla se opláchnout. Studená voda mi pomohla. Uf, vydechla jsem a opustila místnost s toaletami. Hned v chodbičce jsem potkala ženu v zajímavém kostýmku, který rozhodně nestál pár liber. 'Co dělá taková dámička, v tomhle pajzlu?' uhnula jsem jí stranou a pokračovala dál ke svému stolu. Byl tam nějaký muž. *Kdo to je?*

* * *

„Co ti tak trvalo?“ zeptal se muž u mého stolu.

„Cože?“ vyhrkla jsem.

„Proč ti to tak dlouho trvalo?“ opakoval svůj dotaz.

„Kdo jste?“ zeptala jsem se.

„Kdo jsem? Jako já?“ podivil se.

„Ano, vy,“ trvala jsem na svém.

„Jsem Bourgles,“ odvětil.

„Vypadáš jako dobrej chlap, ale vážně si na tebe nevzpomínám.

Ani nevím, kde to jsem...”

„...jsi U Craiga, Lizz,“ dodal.

Chvíli jsem sledovala překvapené grimasy na jeho tváři. Pak jsem mávla rukou a odešla. Bourgles nejdříve zůstal sedět a nechápavě kroutil hlavou. Poté za mnou vyběhl ven. Byla jsem však už pryč.

„Kde sakra je?“ pronesl a hledal mě mezi procházejícími lidmi. To už jsem však stála na rohu Merchant Street a sledovala jeho počínání. Když to vzdal a vrátil se do baru, odešla jsem také...

* * *

Zastavila jsem se až na konci Candlemaker Row. Ohlédla jsem se do stran a pak podvědomě vyrazila směrem k Národnímu muzeu. Možná zase nějaká vzpomínka. Kdo ví, mávla jsem rukou...

Kráčela jsem ulicí, když mě zastavila mladá žena. Krátce střižené vlasy. Tmavě žlutá bunda. Vlastně nic, neobvyklého, až do chvíle než promluvila.

„Amber?!“

Byla jsem zamyšlená, takže jsem ji poprvé ani neslyšela. „Amber?!“ Její druhý pokus zůstal málem také bez povšimnutí. Tohle jméno jsem už dlouho neslyšela. *Kdy naposledy?*

„To bylo na mě?!“ zastavila jsem se.

„Nevzpomínáš si na mě?“ ozval se opět její hlas.

„Ne, promiňte.“

„Já jsem přece Bethany, Jimova sestra.“

„Jim. Hm, jo, jasně,“ pokynula jsem hlavou, aniž bych opravdu hned věděla, kdo je Jim.

Byla jsem trochu zmatená. Kdo je Jim a odkud ho znám?

„Kde se tu bereš?“ zeptala se.

„Prostě tu jsem,“ odvětila jsem a rozpažila ruce.

Nechápala jsem, čemu se diví a co mi chce.

„Víš, já jsem se odstěhovala sem. Nemohla jsem zůstat v Glasgow. Od té doby, co Jim umřel, viděla jsem ho všude,“ svěřila se.

„Rozumím,“ pokynula jsem hlavou, ale opravdu jsem netušila, co to má co dělat se mnou.

Počkat. Jim umřel? Nepamatuji si, že by... vlastně... otočila jsem hlavou do strany a v tu chvíli jsem si vzpomněla na okamžik, kdy jsme s nějakým klukem jeli autem z Glasgow...

Všechno se mi promítlo před očima...

* * *

... byli jsme za někým... pak do nás narazilo auto. Jim neudržel řízení ve svém jízdním pruhu a vybočil do protisměru, kde jsme se střetli s protijedoucím autem.

Když jsem se probírala. Nárazníky černého SUV byly namáčknuté na pravé straně vozidla. To, co zbylo z Jima, jsem zahlédla mezi sedačkou a zmuchlanou přední částí našeho auta.

„Jime!“ vykřikla jsem.

Byl to jen výkřik do tmy. Jim byl mrtvý. Jen zázrakem jsem měla lehce pohmožděné rameno a odřenou hlavu. Cítila jsem slabost v nohou a motala

se mi hlava. Ani nevím, jak jsem se dostala ven. Poslední, co si pamatuji, byla světla nade mnou. Nemocnice...

* * *

„Je těžké na to zapomenout,“ dodala jsem.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Jo, jsem.“

„Vypadala si dost bledě.“

„No, víš...“

„...vím. Nezapomněla jsi“, přerušila mě.

„Jo, přesně,“ pokynula jsem hlavou.

Proč bych ji měla vysvětlovat, že moje vzpomínky jsou jeden pytel střeptů. A jen těžko je dávám dohromady.

„Co kdybychom zašly na drink?“ zeptala se.

„Nemohu, mám s někým schůzku,“ snažila jsem se vymluvit.

Ani nevím, co bych si s ní povídala. Vzpomínat na jejího bratra?

„Amber, prosím!“ žadonila.

„Někdy jindy, já se ti ozvu. Dneska to vážně nejde,“ trvala jsem na svém.

„Bydlím v St. Mary's Street.“

„Dobře, najdu tě,“ pronesla jsem a pokračovala k Národnímu muzeu.

Tam jsem se ztratila v davu.

* * *

[*Nottinghamské nemocnice, ve stejnou dobu*]

„Co tady zase děláte, detektive?“ zakroužil hlavou doktor Pedersen.

„Nemůžete se mi divit,“ pousmál se konstábl Grays. „Pacient se vám probere z kómatu a o týden později zmizí.“

„Ale to bylo před dvěma roky.“

„Ale stále jsme ho nenašli.“

„Všechno jsem vám už řekl.“

„Vážně?“

„Jistě,“ kývl Pedersen.

„Doktor Tailor z pokoje odešel kolem páté...“

„...není to doktor Tailor,“ přerušil ho Pedersen.

Grays se zašklebil.

„A kdo to podle vás je?!“

„Řekl, že se jmenuje Miles.“

„Děláte si ze mě srandu?“

„Ani v nejmenším.“

„Co takhle ztráta paměti?“

„Jen vám říkám, co mi řekl on, když se probрал.“

„Doktore Pedersene, chápu to...“

„...nechápete vůbec nic! Obzvláště, když mě sem chodíte pořád otravovat.“

„Je to moje práce.“

„Tak byste měl pochopit, že já mám tady tu svou, a to že sem chodíte a ptáte se na zdravotní stav pacienta, který už tu dávno není, je prostě unavující.“

„Nejde mi na rozum, že byl v kómatu, a když se probрал, rychle zmizel.“

„Utekl.“

„Utekl?“

„A co?“

„No, jen tak?!“

„Chcete naznačit, že mu někdo pomohl?“

„A pomohl?“

„Detektive, on tady není. Neschovává se pod postelí nebo v nějaké skříni,“ ukázal Pedersen světle modrou skříň na chodbě.

„Zítřej přijdu znovu,“ ozval se konstábl Grays.

Pedersen jen mávl rukou a pokračoval dál v chůzi. „Vy jste marnej!“

„Doktore, Pedersene. Vy nechápete závažnost tohoto případu!“ vyštěkl Grays ještě za ním, ale Pedersen se už neotočil...

* * *

Detektiv Grays si na hlavě upravil čepici, kterou držel v ruce a vyrazil ke schodišti. Opustil Nottinghamskou nemocnici.

Před nemocnici ho zastavili dva muži v tmavých pláštích.

„Detektive Graysi, můžete na slovíčko,“ promluvil jeden z nich.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Pracujeme pro vládu,“ odvětil ten samý a vytáhl průkaz s nějakým podivným znakem. *Crown*.

„Existujete vůbec? Nikdy jsem o vás neslyšel.“

„Pojďte, prosím.“

„Co mi chcete?“

„Pár otázek, nic víc.“

„Do auta, prosím,“ ukázal druhý z mužů, který do této chvíle nemluvil a jen pozoroval.

„Jako vážně?“ udivil se Grays.

„Samozřejmě,“ pokynul první z mužů a lehce ho strčil do ramene.

Grays se otočil a jeho nevraživý pohled směřoval k muži v černém plášti. Jeho popostrčení se mu opravdu nelíbilo.

* * *

Nastoupili do vozu. První muž dopředu a druhý s detektivem Graysem dozadu.

„Kdo, jste?“ vyhrkl Grays, když nastoupil a uviděl sedícího muže ve voze.

„Bude stačit, když mi budete říkat Larry,“ promluvil neznámý.

„Ehm... tedy, Larry. Co ode mě chcete?“

Dveře se zabouchly a vůz se rozjel.

„Kam jedeme? A kdo sakra jste?“ křikl Grays.

„Máte moc otázek, detektive, stačí, když budete poslouchat,“ snažil se ho Larry uklidnit.

„Dobrá tedy, pane, chlape, co si říká Larry,“ odsekl Grays.

„Takže, detektive,“ spustil. „Hledáme stejného muže, Darby Tailora. Rádi bychom věděli, jestli jste ve svém pátrání pokročil.“

„Koho?“

„Ale no tak, detektive. Nedělejte ze sebe hlupáka. Víme o vás všechno a je zcela zbytečné nám tady lhát...“

„...když víte všechno, tak také víte, že Darby Tailor z nemocnice zmizel a nikdo o něm nic neví. A jinak jsem stále ozbrojený,“ ukázal Grays pod svůj kabát.

„A co má být?“ usmál se Larry. „Chcete snad zastřelit neozbrojeného muže, který pracuje pro vládu?“

„O Crown jsem nikdy neslyšel.“

„Není důležité, kdo jsme. Rozhodující je, že máme společné zájmy.“

„Proč vás zajímá Darby Tailor?“ zeptal se Grays.

„Věřte mi, že je lepší to nevědět,“ dodal Larry.

„Dobře, jakmile ho najdu, spojím se s vámi,“ navrhl Grays.

Asi nejsou až tak dobrý, když ho nemohou najít, pomyslel si.

„Mohu vědět...“

„...nemusíte vědět nic,“ přerušil ho Larry a zvedl ruku.

V momentě auto zastavilo.

„Běžte, detektive a nezapomeňte, budeme vás hlídat,“ pronesl Larry a znovu se usmál.

Detektive Grays vystoupil. Poupravil si kabát a sledoval, jak stříbrná limuzína zmizela mezi ostatními vozy.

* * *

[*Hucknall Road, ve stejnou dobu*]

Dva muži v modrých oblecích se na sebe podívali. Sledovali, jak muž jménem Grays mizí v davu místní populace.

„Je v nebezpečí,“ řekl jeden z nich.

„Ano,“ přitakal druhý.

„Musíme najít tu dívku.“

„Jestli nebude pozdě.“

„Ona je výjimečná.“

„Anuriané pokračují v experimentech na jiných jedincích.“

„Potřebují její přeměnu. Ostatní, experimenty vydrží jen několik dní.

Poté se jejich těla rozpadnou.“

„Aha, takže potřebují její přeměnu.“

„Ano.“

„Chtějí vytvořit lepší druh sami sebe.“

„Vědí, že by ve své skutečné podobě na této planetě nevydrželi ani den.“

„Chtějí vytvořit lepší druh sami sebe. Zrození nových draků.“

„Máme šanci zvrátit jejich plán.“

„Ano.“

„A nenarušíme časové události.“

„Lidé potřebují naši pomoc.“

„Ano.“

Poté, když kolem nich projel chlapec na kole, zmizeli...

3. Edinburgh

Dva dny poté, co jsem potkala Bethany, Jimovu sestru, jsem seděla na lavičce v Blackfriars Street. Přemýšlela jsem a snažila si vzpomenout na to, kdo jsem.

„Dáte si kafe?“ zeptal se z ničeho nic mladík stojící přede mnou.

„Já?“ udivila jsem se.

„Nikdo jiný tu není.“

„Aha.“

„Nebo raději čaj?“

„Je chladno.“

„Ano, vím.“

Usmíval se na mě.

„Jmenuji se Mais,“

„Mais? Zvláštní jméno.“

„Holandské,“ pousmál se. „Celým jsem Mais van Holleen.“

„Jsem...“

Kdo vlastně jsem? Jak se opravdu jmenuji? Možná, že to není tak důležité, že si to nepamatuji. Anebo si nemohu jen vzpomenout.

„Jsem Amber,“ pousmála jsem se na něho doufaje, že mu jen jméno bude stačit.

„Jenom Amber?“

„Nestačí?“

„Ale jo,“ usmál se a podal mi plastový kelímek s černým nápojem.

„Takže káva,“ dodala jsem a hrnek s díky přijala.

Držela jsem ho v ruce a to teplo, které z kelímku vycházelo, se mi líbilo. Už dlouho jsem se necítila tak příjemně.

„Můžeme se klidně projít,“ nabídl mi ruku.

„Tak jo,“ souhlasila jsem a přijala jeho rámě.

Byl to opravdový gentleman.

* * *

Když jsme procházeli kolem baru, vylezli z něho dva muži. Nebylo by to nic neobvyklého, ale tyhle dva týpci se zřejmě bavili mnohem více, než bylo zdrávo. A byli docela vlezlí.

„Ahoj, slečinko. Kam pak míříš,“ pronesl jeden, když jsme je míjeli.

„Hoď se do klidu, kámo,“ ohradil se Mais.

Ještě, že tu se mnou byl.

„S tebou se nikdo nebaví!“ ohradil se druhý z mužů a vrazil Maisovi jednu do tváře.

Ten se skácel na zem a přestal se hýbat.

„Zbláznili jste se?“ vyhrkla jsem a zahodila nedopitý kelímek.

„Chceme si užít s tebou,“ odvětil a sáhl mi na rameno.

Snažila jsem se ucuknout, ale nějak se mi podlamovaly nohy.

Co se to se mnou děje? Že by v té kávě něco bylo?

„Neboj se, budeme něžní,“ pousmál se, a když viděl, že se motám, chytl mě do náruče.

Položil mě na zem a začal mě osahávat. Měla jsem pocit, že spíše něco hledá.

„Nemá to,“ promluvil na druhého muže.

„Podívej se pořádně,“ pobídl ho a ukázal někam dolů.

Pochopila jsem to v okamžiku, kdy jsem jeho studené ruce ucítila mezi stehny. To přehnali!

„Dejte ruce pryč!“ sykla jsem.

„Neboj, budu něžnej,“ pousmál se a znovu se snažil dostat mezi stehna.

Vytřeštila jsem oči.

„Už toho bylo dost!“ ohradila jsem se a semknula nohy pevně k sobě.

„Au! Pust!“ ozval se.

„Vybrali jste si špatnou osobu!“ odsekla jsem a dalším pohybem nohou jsem mu zlomila ruku v zápěstí.

Neznámý útočník vyjekl bolestí. Druhý mu přispěchal okamžitě na pomoc. Přetočila jsem se a uvolnila své nohy. Kopem jsem ho srazila k zemi. Druhý muž si držel zápěstí a snažil se utéct.

„Někam spěcháš?!“ pronesla jsem a přiskočila k němu.

Rána pěstí ho uspala.

A teď, musím najít toho falešného Holanďana. Rozhodně to nebyla náhoda, že jsme se šli projít zrovna sem, pomyslela jsem.

* * *

Vyrazila jsem zpátky, odkud jsme přišli. Látka, která byla v kávě, z mé krve zmizela. Opět jsem byla stoprocentní.

„Jo, teď ji prohledávají...“ zaslechla jsem hlas, který patřil rozhodně Maisovi.

Stál na rohu. Opíral se o zeď a s někým vedl telefonní hovor.

„Ano, vím to,“ dodal a zaklel.

Když strčil telefon do kapsy, udeřila jsem.

„S kým si to mluvil?“

„Cože!“ vyhrkl a vyvalil překvapeně oči.

„Nečekal jsi mě?“

„Ty...ty...“ vykoktal a vytáhl nuž, kterým mě chtěl ohrozit.

Očekávala jsem to a rukou odrazila jeho pokus. Nuž spadl na zem a jeho oči plné strachu, zamrkaly.

„To bys chtěl udělat?“ zeptala jsem se s klidem a dotkla se jeho ramene. Zmáčkla jsem jen jeden bod. Mais vyjekl a chtěl mi ruku strhnout, ale další zmáčknutí mu podlomilo nohy.

Držela jsem ho však nad zemí. Sledoval, jak se jeho tělo vznáší dvacet čísel nad zemi. Nechápal, co se to s ním děje. Lidé kolem procházeli a vůbec si nás nevšimli. Samozřejmě. Byli ovlivněni mojí myslí. Něco jsem vyzařovala. Sama jsem tomu pořádně nerozuměla, ale díky tomu...cože? Vzpomínám si?

Lehké křupnutí ukončilo moje úvahy o to, co se to se mnou děje. Maisovo tělo se sesunulo k zemi.

A!